

РЕШЕНИЕ

№ 11839

гр. София, 12.07.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 19
състав**, в публично заседание на 03.07.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Доброслав Руков

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **5814** по описа за **2024** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 84, ал. 3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), във връзка с чл. 145 и следващите от АПК.

Делото е образувано по жалба на Д. Н. А., лице без гражданство, жител на Ивицата Газа, чрез адвокат К. С. срещу Решение № 6068/13.05.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, с което му е отказано предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата се сочи, че оспореният акт е незаконосъобразен като издаден в противоречие с материалния закон. Инвокирани са доводи, затова че административният орган не е изяснил фактическата обстановка в конкретния случай и не е направил задълбочен анализ на заявените обстоятелства. Изложени са твърдения, че ако бъде върнат в Газа, животът му ще бъде изложен на опасност, защото мирното население е подложено на безогледно насилие, както между впрочем е приел и Председателя на ДАБ в мотивите на решението си. Общозвестната информация за държавата на произход, цитирана в съдържащата се в справките на ДАБ, сочи, че принудително връщане на молителя до Газа ще бъде в нарушение на принципа за забрана за връщане (non-refoulement). Твърди се, че немотивирано становище, макар и от компетентен и специализиран орган като Държавна Агенция „Национална Сигурност” (ДА „НС”), не освобождава решаващият орган в производството за предоставяне на закрила, от задължението сам да провери основанието за изключване или за отнемане на международна закрила. В подкрепа на релевираните доводи е цитирана практика на Съда на европейския съюз. Според

оспорващият СЕС приема, разпоредбите на Директиви 2013/32 и 2011/95 не допускат органът, който взема решения относно молбите за международна закрила, системно да се основава на немотивирани становища, издадени от органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, които са установили, че дадено лице представлява заплаха за националната сигурност. Съдът на ЕС постановява, че когато разглежда възможността за отнемане или отказ да се предостави международна закрила въз основа на опасения за националната сигурност, решаващият орган не следва да разчита на немотивираното становище на специализираните органи, а да прецени обхватът на информацията, с която разполага, т.е. да извърши собствена оценка на фактите и обстоятелствата. В случая, Председателят на ДАБ се е позовал на немотивирано становище на специализиран орган, без да може сам да провери приложимостта на основанията за изключване от международна закрила и без да положи дължимата грижа да установи фактите и обстоятелствата, на които се основава становището на ДА „НС”.

По време на проведеното по делото открито съдебно заседание, оспорващият се явява лично и с упълномощения от него адвокат С., който поддържа жалбата.

Ответникът по жалбата, не се явява. Пълномощникът му юрисконсулт К. оспорва жалбата.

Административен Съд София – град, I отделение, 19-ти състав, след като взе предвид наведените в жалбата доводи, със становището на ответника и се запозна със приетите по делото писмени доказателства, намира за установено следното:

По допустимостта на жалбата: Оспореното Решение е било съобщено на Д. Н. А. лично и в присъствието на преводач, видно от положения подпис на 21.05.2024 г. Жалбата е подадена чрез административния орган на 03.06.2024 г., т.е. в рамките на 14-дневния преклузивен срок по чл. 84, ал. 3 от ЗУБ. Съдът е сезиран от надлежна страна – участник в производството по издаване на индивидуалния административен акт, с който се засягат негови законни права и интереси и следователно е подлежащ на оспорване. Във връзка с изложеното, съдът счита, че жалбата е процесуално допустима и като такава следва да бъде разгледана.

1. Фактически установявания.

Между страните не се спори, относно следните обстоятелства.

С молба вх. № УП 22402/18.08.2022 г. до Държавната агенция за бежанците М. А. Ш. е поискал да му бъде предоставена международна закрила.

Производството за предоставяне на международна закрила е образувано по молба на Д. Н. А. вх. № 1916 от 11.08.2021 г. на РПЦ - [населено място]. С решение № УПХ 393 от 27.08.2021 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС молбата за международна закрила в Република България е отхвърлена. Решението е потвърдено от Административен съд, [населено място].

Впоследствие Д. Н. А. е подал последваща молба за допустимост до производство за международна закрила. С решение № 2-В/28.02.2022 г. на интервюиращ орган на ДАБ при МС молбата е допусната до производство за международна закрила в Република България. Образувано е производство в РПЦ - [населено място].

С решение № 13577/08.09.2022 г. на Заместник-председателя на ДАБ при МС, потвърдено от ВАС е отказана международна закрила на оспорващия.

Оспорващият е подал последваща молба за предоставяне на международна закрила.

С молба вх. № УП 17926/20.11.2023 г. до ДАБ, Д. Н. А. е поискал за пореден път предоставяне на международна закрила.

Производството е образувано с регистрирането му с регистрационен лист рег. № УП 17926/20.11.2023 г.

С Д. Н. А. е проведено интервю, обективизирано в протокол № УП 17926/28.02.2024 г., в хода на което А. заявява, че на 27.11.2020 г. е напуснал Ивицата Газа и се установил в Египет, като е подкупил служител на граничния пункт Р., защото е бил издирван от палестинските власти. Със самолет и виза, уредена от трафикант е заминал от [населено място] легално за [населено място], Турция. Посочва, че се е установил за период от около седем месеца и че през това време е работил във фабрика за осветителни тела. Пояснява, че е решил да напусне Турция, защото целта му е била да дойде в България и да остане тук. Изтъква, че от Турция първо е преминал в Гърция, от където през юни-юли 2021 г. с помощта на трафикант е преминал нелегално на територията на Република България. В Турция и Гърция не е подавал молби за международна закрила. Не сочи да е имал проблеми с властите в Газа заради своята раса, религия, етническа принадлежност или участието му в политическа партия или социална група.

Д. Н. А. обосновава молбата си за международна закрила с проблеми, свързани с участието му в протести срещу групировката Х., която управлява Газа и срещу бедността, поради което е бил задържан за две седмици. Не сочи, да е член на конкретна партия, а само на младежка група „Искаме да живеем”. Пояснява, че икономическото положение в Ивицата Газа е много тежко и че има постоянна заплаха от военен сблъсък с Израел. Счита, че не може да се върне в родината си, защото е издирван от властите със заповед за задържане и постановена ефективна присъда от три години лишаване от свобода.

Видно от писмо № М - 4424 от 22.02.2024 г. на Директора на Специализирана Дирекция „М” – ДАНС, Агенцията възразява да бъде предоставена закрила на Д. Н. А., защото ДА „НС”, разполага с информация, че същият представлява заплаха за националната сигурност.

Преценявайки събраните в хода на административното производство доказателства, Председателят на Държавната Агенция по бежанците при Министерския Съвет е намерил, че не са налице материално-правните предпоставки, предвидени в ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец.

По отношение на предоставянето на хуманитарен статут, е посочено, че спрямо чужденецът не се установява наличието на реална опасност от тежки посегателства по чл. 9, ал. 1, т. 1 и 2 от ЗУБ. Липсват правдоподобни и достатъчно обосновани доказателства, от които да се направи обоснован извод, че търсещият закрила може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства като смъртно наказание, изтезание, нечовешко или унижително отнасяне или наказание.

От друга страна събраните доказателства сочат недвусмислено, че по отношение на кандидата са налице материалноправните предпоставки по чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ за предоставяне на хуманитарен статут. В решението е посочено, че е общоизвестен факта за наличието на вътрешен въоръжен конфликт в ивицата Газа след 07.10.2023 г., по време, на който над 130 000 сгради в цялата ивица Газа са претърпели щети. Северна Газа и [населено място] поемат основната тежест от тези поражения и понастоящем се счита, че най-малко 70% от сградите в двата северни региона са повредени, както и до 50% от сградите в южния регион Х. Ю.. Като в цяло жителите на анклава нямат достъп до медицинска помощ и социални услуги. Не достига храна, вода и електричество. Повечето болнични сгради са повредени, поради което не

работят. До момента са загинали над 30 000 души, от които повече от 90 % са цивилни. В тази връзка в оспореното решение се сочи, че за Д. Н. А. е налице реална заплаха опасност от тежки посегателства за живота или личността му като цивилно лице поради безогледно насилие, породено от вътрешен въоръжен конфликт. Тези събития са настъпили, след като е напуснал държавата си по произход.

Независимо от установените обстоятелства, на чужденецът не може да се предостави хуманитарен статут, поради отрицателното становище на ДА „НС” и затова, че в този случай административният орган действа в условията на обвързана компетентност, съгласно чл. 58, ал. 10 от ЗУБ.

Като доказателства по делото е приета справка № ЦУ-113/15.01.2024 г., съставена от Дирекция „Международна дейност” при ДАБ, относно актуалната политическа и икономическа обстановка в държавата Палестина и по-конкретно в ивицата Газа.

2. Анализ на събраните доказателства и правни изводи.

Разгледана по същество, жалбата е частично основателна.

В оспореното решение са обсъдени подробно изтъкнатите от Д. Н. А. доводи, касаещи търсеното от него право на закрила. Съдът, в настоящият му състав не може да не се съгласи с аргумента, че оспорващият не е доказал твърденията си, че ако се завърне в държавата му на произход, животът му ще бъде поставен в опасност или ще претърпи тежки посегателства, заради своята религията, раса, етническата си принадлежност или принадлежността си към политическа партия или социална група. При проведеното интервю, не са ангажирани сигурни доказателства в тази насока. Жалбоподателят сочи, че е имал проблеми с официалните власти, поради участието си в демонстрации и дори е бил арестуван, но е освободен след две седмици. Няма сигурни доказателства за това, че ако се завърне ще бъде арестуван отново заради участието си в тези демонстрации или че ще бъде осъден. Арестът му е бил защото е участвал в демонстрация срещу лошото управление и срещу социалното и икономическото положение в страната. Общеизвестно е, че при такъв вид демонстрации, понякога действията на протестиращите ескалират, което е основание за арест на някои от участниците. Оспорващият не твърди, че в ареста е бил подложен на мъчения или на нечовешко отношение. Очевидно в случая проблемите на чужденеца, доколкото такива наистина съществуват, касаят обстоятелства, които не кореспондират с основанията за предоставяне на бежански статут и не могат да обосноват други изводи, освен тези направени от Председателя на ДАБ. Изложеното мотивира съдът да приеме, че по отношение на оспорващия не са налице предпоставките по чл. 8 от ЗУБ.

От друга страна между страните няма спор, че в момента ивицата Газа е в състояние на вътрешен въоръжен конфликт от 07.10.2023 г., достигащ границите на безогледно насилие спрямо цивилното население. Ежедневно могат да се открият данни за извършвани от израелските въоръжени сили бомбардировки и провеждани сухопътни операции в гъсто населени жилищни райони, при които се стига до огромен брой цивилни жертви. Такива факти са отразени и в приетата по делото справка и не се оспорват от страна на административния орган.

Спорният момент в случая е дали даденото от ДА „НС” отрицателно становище е основание за отказ за предоставяне на хуманитарен статут, при наличието на достатъчно основателни предпоставки за това.

На първо място съдът намира за неоснователен довода, изтъкнат в оспореното решение, че при наличие на отрицателно становище от страна на ДА „НС”,

Председателят на ДАБ действа в условията на обвързана компетентност и е длъжен да откаже предоставянето на поисканата международна закрила. Съгласно разпоредбата на чл. 58, ал. 10 от ЗУБ, при получаване на молба за предоставяне на закрила компетентните органи задължително изискват писмено становище на Държавна агенция "Национална сигурност", което се взема предвид при произнасяне в производството по общия ред. Буквалното тълкуване на тази разпоредба сочи липса на изрична законова забрана за предоставяне на статут на бежанец или хуманитарен статут при отрицателно становище на ДА „НС”. Законодателят е разписал, че становището се взема предвид, т.е. административният орган е длъжен да го обсъди в решението си, като изложи самостоятелни мотиви, относно това дали го приема или не.

В разглеждания казус, в цитираното по-горе писмо на ДА „НС” не се съдържат каквито и да е мотиви, относно това защо Д. Н. А. представлява заплаха за националната сигурност. В приетата по делото справка, изпратена от ДА „НС” се посочва, че към месец май 2022 г. Д. А. е установен като част от група чужди граждани, ангажирани с подпомагане влизането на нелегални мигранти в България, пребиваването им на територията на [населено място] и последващото им извеждане в посока Сърбия. Чуждите граждани са били превозвани от района на [населено място] до [населено място] с наети автомобили и настанявани в нает от оспорващия апартамент в кв. К. поляна. Към февруари 2023 г. са придобити данни за наето от Д. А. ново жилище в[жк], където се настаняват нелегални мигранти. В дейността, освен Д. са включени и още двама сирийски граждани.

Независимо, че изготвената от ДА „НС” справка представлява официален свидетелстващ документ, настоящият съдебен състав не може да се съгласи, че съдържащата се в нея информация представлява достатъчно сериозно основание, за изключване на оспорващия от правото му на предоставяне на субсидиарна закрила по смисъла на чл. 17, пар. 1, б. „б” от Директива 2011/95/ЕС на Европейския Парламент и на Съвета от 13 декември 2011 година относно стандарти за определянето на граждани на трети държави или лица без гражданство като лица, на които е предоставена международна закрила, за единния статут на бежанците или на лицата, които отговарят на условията за субсидиарна закрила, както и за съдържанието на предоставената закрила (наричана за краткост Квалификационната Директива). Съгласно тази разпоредба, гражданин на трета държава или лице без гражданство се изключват от кръга на лицата, които отговарят на условията за субсидиарната закрила, ако съществуват сериозни основания да се счита, че съответното лице е извършило тежко престъпление. Процесната справка съдържа фрагментирана и неизчерпателна информация относно действия на Д. Н. А., които биха могли да се квалифицират като противозаконни. Изцяло неизяснен е въпросът дали ДА „НС” е предприела някакви действия за събиране на допълнителни данни и доказателства, които биха могли да бъдат достатъчни за повдигане на обвинение срещу А. за извършено от него престъпление. Не е маловажно и обстоятелството, че в справката за последно е посочен периода февруари 2023 г., което е повече от една година преди издаването на оспореното решение, т.е. не е изяснено дали към 13.05.2024 г. (датата на издаването на акта), са налице данни за продължаване на извършване от оспорващия на дейност, представляваща заплаха за националната сигурност.

Както беше посочено, административният орган при наличие на немотивирано отрицателно становище от страна на ДА „НС” е длъжен да изложи самостоятелни

мотиви, относно това дали търсещият закрила представлява заплаха за националната сигурност, като изиска от специализирания орган цялата релевантна за правилното решаване на спора информация.

Липсата на мотиви в тази връзка е самостоятелно основание за отмяна на оспореното решение. Солидни аргументи в подкрепа на този мотив са изложени и в решение по дело № С-159/2021 на СЕС. В диспозитива на решението си СЕС посочва, че член 4, параграфи 1 и 2, член 10, параграфи 2 и 3, член 11, параграф 2 и член 45, параграф 3 от Директива 2013/32 във връзка с член 14, параграф 4, буква а) и член 17, параграф 1, буква г) от Квалификационната Директива, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат национална правна уредба, съгласно която когато органи със специализирани функции, свързани с националната сигурност, са констатирани с немотивирано становище, че дадено лице представлява заплаха за тази сигурност, решаващият орган е длъжен системно да отказва да предостави субсидиарна закрила на това лице или да отнема предоставената по-рано международна закрила на същото лице, като се основава на споменатото становище. В т. 92 от Решението, съдът посочва, че компетентният орган на съответната държава членка обаче може да се позове на изключващото основание по член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95 — а именно извършването на „тежко престъпление“ от кандидата за международна закрила — само след като прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни причини да се счита, че деянията, извършени от съответното лице, което извън това отговаря на критериите за получаване на поискания статут, представляват такова изключващо основание, като определянето на тежестта на съответното престъпление изисква цялостна преценка на всички обстоятелства в отделния случай (решение от 2 април 2020 г., Комисия/Полша, Унгария и Чешка република (Временен механизъм за преместване на кандидати за международна закрила), С-715/17, С-718/17 и С-719/17, EU:C:2020:257, т. 154).

Изложеното мотивира съдът да приеме, че оспореното решение на Председателя на ДАБ – МС, следва да се отмени, а делото да се върне като преписка на административния орган за ново произнасяне по молбата на Д. Н. А., в частта, в която е поискано предоставяне на хуманитарен статут. При новото разглеждане на молбата, органът е длъжен да изиска цялата налична информация, събирана и съхранявана от ДА „НС“, касаеща данни за извършени от оспорващия противозаконни действия, след което да я прецени и съгласно дадените от СЕС указания да изложи мотиви и да определи дали съществуват сериозни причини да се счита, че деянията, извършени от А., което извън това отговаря на критериите за получаване на поискания статут, представляват основание за изключване по смисъла на чл. 17, пар. 1, б. „б“ от Квалификационната Директива.

При новото разглеждане на молбата на Д. Н. А. за предоставяне на субсидиарна закрила, Председателят на ДАБ е необходимо, на основание чл. 17, ал. 4, във връзка с чл. 12, ал. 2, т. 2 от ЗУБ, да изложи и мотиви относно тежестта на извършеното от чужденеца престъпление и това как то се е отразило върху реда на държавното управление и как е засегнало интересите

на останалите членове на обществото. Това негово задължение произтича пряко от мотивите на СЕС, изложени в Решение от 13 септември 2018 г. (*m. 51, . 52, т. 55, C-369/17, S. A. срещу B. йс M. H., ECLI:EU:C:2018:713*). СЕС посочва, че всъщност, подобно на основанията за изключване от статута на бежанец, целта на основанията за изключване от статута на субсидиарна закрила е да се изключат от този статут лица, за които е прието, че са недостойни да се ползват от предоставената от него закрила, и да се запази доверието в Общата европейска система за убежище, която включва както сближаване на правилата относно признаването на бежанците и съдържанието на статута на бежанец, така и мерки за субсидиарна закрила, предоставящи подходящ статут на всяко лице, което се нуждае от такава закрила (*вж. в този смисъл, що се отнася до Директива 2004/83 и до статута на бежанец, решение от 9 ноември 2010 г., B и D, C-57/09 и C-101/09, EU:C:2010:661, т. 104 и 115*).

Важно е да се отбележи, че член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95 позволява изключване на дадено лице от статута на субсидиарна закрила само ако съществуват „сериозни основания“ да се счита, че то е извършило тежко престъпление. Тази разпоредба предвижда основание за изключване, което представлява изключение от общото правило, установено с член 18 от Директива 2011/95, и поради това трябва да се тълкува стриктно.

В това отношение е важно да се подчертае, че макар критерият за наказанието, предвидено от наказателното законодателство на съответната държава членка, да е от особено значение при преценката на тежестта на престъплението, обосноваваща изключване от субсидиарната закрила в съответствие с член 17, параграф 1, буква б) от Директива 2011/95, компетентният орган може да се позове на предвиденото в тази разпоредба основание за изключване, само след като прецени за всеки отделен случай конкретните факти, които са му известни, с цел да определи дали съществуват сериозни основания да се счита, че деянията, извършени от съответното лице, което извън това отговаря на критериите за получаване на поискания статут, представляват такова основание за изключване (*вж. по аналогия решения от 9 ноември 2010 г., B и D, C-57/09 и C-101/09, EU:C:2010:661, т. 87, и от 31 януари 2017 г., L., C-573/14, EU:C:2017:71, т. 72*).

На последно място, с оглед на констатираната от Председателя на ДАБ – МС невъзможност за връщане на Д. Н. А. в държавата му на произход – Държавата Палестина и по-специално ивицата Газа, поради наличието на въоръжен конфликт и безогледно насилие, засягащо цивилното население, т.е. при съблюдаване на принципа за забрана за връщане (*non-refoulement*), следва на основание чл. 75, ал. 2 от ЗУБ, да се обсъди възможността за връщането на чужденеца в трета сигурна държава, на територията, на която той е пребивавал, преди да премине нелегално в България. Такива страни в случая са безспорно Турция и Египет.

Според легалното определение, дадено в § 1, т. 9 от ДР на ЗУБ, „Трета сигурна държава“ е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и: а) няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса, религия,

националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; б) е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; в) не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; г) съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и д) са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава. При преценката на това дали посочените две държави биха могли да бъдат определени като „трети сигурни държави” по отношение на оспорвания е важно да се преценят условията, предвидени в Директива 2013/32/ЕС, даващи възможност да се приеме, че по отношение на гражданин на държава, която не членка, трета държава, различна от държавата му по произход може да бъде приета за „трета сигурна държава”.

Съгласно чл. 38, пар. 1 от Директива 2013/32/ЕС, Държавите-членки могат да прилагат понятието за сигурна трета страна само ако компетентните органи са се убедили, че в съответната трета страна към кандидата за международна закрила ще се отнасят в съответствие със следните принципи: а) кандидатите за убежище не са заплашени поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политически убеждения за живота и за свободата си; б) няма опасност от тежко посегателство според определението в Директива 2011/95/ЕС; в) спазва се принципът на забрана за връщане в съответствие с Женевската конвенция; г) спазва се забраната за репатриране в нарушение на правото на защита от мъчения и жестоко, нехуманно или унизително отношение, както е предвидена от международното право; и д) съществува възможност да се поиска признаване на статута на бежанец и когато той бъде признат, да се ползва закрила в съответствие с Женевската конвенция. Според пар. 2 от цитираната разпоредба, прилагането на понятието за сигурна трета страна се подчинява на нормите на националното право, а именно: а) нормите, които предвиждат съществуването на връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна; б) нормите, които се отнасят до прилаганите от компетентните органи методи, с които да се убедят, че понятието за сигурна трета страна може да се приложи спрямо определена страна и определен кандидат. Тези методи предвиждат каузална проверка на сигурността в страната за съответния кандидат и/или определянето от дадена държава-членка на страните, считани като сигурни в общ план; в) нормите, които съответстват на международното право и които позволяват индивидуално разглеждане с цел определяне дали дадена трета страна е сигурна за определен кандидат, което най-малкото дава възможност на кандидата да обжалва прилагането на понятието за сигурна трета страна поради това, че въпросната трета страна не е сигурна в неговия конкретен случай. На кандидата също така се разрешава да обжалва наличието на връзка между него и въпросната трета страна в съответствие с буква а). Когато изпълняват решение, което се основава единствено на настоящия член, държавите-членки: а) информират за това кандидата; и б) му предоставят документ, с който информират властите на третата страна, на

езика на тази страна, че молбата не е била разгледана по същество. Следователно, ако компетентните органи преценят, че дадена страна, например Турция, представлява първа страна на убежище или сигурна трета страна за даден кандидат, с решението си те отхвърлят молбата за международна закрила като недопустима, без да я разглеждат по същество. Необходимо е също да се вземе предвид и разпоредбата на чл. 38, пар. 2, б. а от Директива 2013/32/ЕС, съгласно която, прилагането на понятието за сигурна трета страна се подчинява на нормите, които предвиждат съществуването на връзка между кандидата и съответната трета страна, на основание на която е основателно кандидатът да отиде в тази страна. Т.е. за да може да се приложи концепцията за „трета сигурна държава“ и молба за предоставяне на международна закрила, да бъде отхвърлена като явно неоснователна, следва освен условията, предвидени в пар. 1, да се установи наличието на определена връзка между кандидата и съответната трета държава. Връзката е необходимо да е достатъчна ясно определена, за да се приеме разумно, че кандидатът ще се върне в третата страна. По отношение на определяне на обема на тази връзка държавите-членки запазват широка свобода на преценка при прилагането на това условие в национално ниво. В някои държави за наличие на такава връзка се приема, издадено в третата страна разрешително за пребиваване или местожителство, докато в други се търсят по-скоро лични връзки, като произход на кандидата, владението на официалния език на третата страна, установени семейни, социални или културни връзки и т.н.

По силата на чл. 38, пар. 2, б. б от Директива 2013/32/ЕС, прилагането на понятието за сигурна трета страна се подчинява на нормите, които се отнасят до прилаганите от компетентните органи методи, с които да се убедят, че понятието за сигурна трета страна може да се приложи спрямо определена страна и определен кандидат. Тези методи предвиждат каузална проверка на сигурността в страната за съответния кандидат и/или определянето от дадена държава-членка на страните, считани като сигурни в общ план. Тълкуването на тази норма, която не е транспонирана в ЗУБ, налага извода, че концепцията за „трета сигурна държава“ не може да се приложи, освен ако държавата членка не е определила правила в националното си законодателство относно методологията, с което компетентните органи се уверяват, че концепцията за „трета сигурна страна“ може да се приложи или общо към положението на бежанците в определена страна, или по отношение на конкретен кандидат. Според съображение 46 от Преамбюла на Директива 2013/32/ЕС, когато държавите-членки прилагат понятията за сигурна страна за всеки отделен случай или определят страните като сигурни чрез приемане на списъци с тази цел, те следва да вземат под внимание, *inter alia*, насоките и оперативните наръчници, и информацията относно страната на произход и дейностите, посочени в Регламент (ЕС) № 439/2010 на Европейския парламент и на Съвета от 19 май 2010 г. за създаване на Европейска служба за подкрепа в областта на убежището, включително методиката, определена в доклада на ЕСПОУ във връзка с информацията относно страната на произход, както и съответните насоки на ВКБООН.

По изложените съображения съдът намира, че оспореното решение на

Председателя на ДАБ е постановено при съществено нарушение на административно-производствените правила. Същото следва да бъде отменено, а делото да се върне като преписка на Председателя на ДАБ за ново произнасяне по молбата на Д. Н. А., в частта, в която му е отказано предоставянето на субсидиарна закрила, при спазване за задължителните указания по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2, пр. 4 от АПК,
Административен Съд София – град, I отделение, 19-ти състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на Д. Н. А., лице без гражданство, жител на Ивицата Газа, чрез адвокат К. С. Решение № 6068/13.05.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, в частта, в която му е отказано предоставяне на хуманитарен статут.

ВРЪЩА делото като преписка на Председателя на ДАБ-МС за ново произнасяне по молбата на Д. Н. А., в частта, в която му е отказано предоставянето на субсидиарна закрила, при спазване за задължителните указания по прилагането и тълкуването на закона, дадени в мотивите на настоящето решение.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Д. Н. А., лице без гражданство, жител на Ивицата Газа, чрез адвокат К. С. срещу Решение № 6068/13.05.2024 г. на Председателя на Държавната Агенция за бежанците при МС, в частта, в която му е отказано предоставяне на статут на бежанец.

Решението подлежи на обжалване в 14-дневен срок от съобщаването му на страните пред Върховния Административен Съд на Република България